

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

แนวความคิดและหลักการเกี่ยวกับการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของต่างประเทศและประเทศไทยนั้น การศึกษาในเรื่องดังกล่าวถือว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างแนวความคิดและหลักการเกี่ยวกับการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของต่างประเทศและของประเทศไทย ทำให้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมายของประเทศนั้นๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของประเทศไทย ในส่วนของกฎหมายต่างประเทศอาจมีความแตกต่างในเรื่องพื้นฐานแนวความคิด สภาพแวดล้อมและขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างกันประกอบไปด้วย 4 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีแนวทางควบคุมที่ผ่อนคลายเป็นพิเศษเนื่องจากเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพมาโดยตลอด กฎหมายของสหรัฐอเมริกาไม่สามารถจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนเกินกว่าความจำเป็นในการปกครองประเทศ ทั้งข้อกำหนดการมีอาวุธปืนของประชาชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญ ญี่ปุ่นการควบคุมนั้นเป็นไปอย่างเข้มงวดมาก จึงทำให้จำนวนบุคคลผู้ซึ่งครอบครองอาวุธปืนลดลงอย่างมาก เนื่องจากกฎระเบียบที่เข้มงวด อังกฤษซึ่งเป็นประเทศผู้นำในเรื่องกฎหมายและสิทธิมนุษยชนเนื่องจากเป็นเจ้าของบทบัญญัติการคุ้มครองสิทธิที่เรียกว่า Bill of Rights ซึ่งถือว่าเป็นแม่บทหรือเป็นต้นแบบของรัฐธรรมนูญทั่วโลก มีแนวความคิดที่จะควบคุมไม่ให้ประชาชนมีหรือใช้อาวุธปืนอย่างจริงจัง ไม่เว้นแม้แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและสหพันธรัฐมาเลเซียมีกฎหมายอาวุธปืนที่มีโครงสร้างคล้ายคลึงกับกฎหมายอาวุธปืนของประเทศไทยมากที่สุด การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนและการขออนุญาตพกพาอาวุธปืนจะต้องขออนุญาตในเรื่องดังกล่าว ส่วนประเทศไทยนั้นแนวความคิดและหลักการในเรื่องดังกล่าวมีพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 เป็นกฎหมายในการควบคุมเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยมีหลักการควบคุมอาวุธปืนที่มีผลกระทบต่อสาธารณชน คือ การจำกัดสิทธิในการอนุญาตให้ประชาชนมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนให้มากที่สุด

แนวทางหรือมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนของต่างประเทศและประเทศไทยนั้น กรณีสหรัฐอเมริกา มีรัฐบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968 ซึ่งบัญญัติขึ้นโดยวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรเพื่อสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายกลาง กฎหมายมลรัฐ และกฎหมายท้องถิ่นเกี่ยวกับอาวุธปืน กรณีญี่ปุ่น มีพระราชบัญญัติควบคุมการครอบครองอาวุธปืนและดาบ ค.ศ. 1958 กรณีอังกฤษ มีพระราชบัญญัติอาวุธปืน ค.ศ. 1968 และกรณีสหพันธรัฐมาเลเซียมี Arms Act, 1960 (Act 206) เป็นกฎหมายหลักที่เป็นมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของต่างประเทศทั้ง 4 ประเทศ ในส่วนของประเทศไทยมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ได้แก่ (1) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 (2) คำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน (ฉบับที่ 37) พ.ศ. 2519 (3) พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 ประกอบกับพระราชกฤษฎีกาควบคุมการส่งออกปืนนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์และสิ่งที่ใช้ในการสงคราม พ.ศ. 2535 และ (4) พระราชบัญญัติโรงงานผลิตอาวุธของเอกชน พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายแม่บทในการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่อยู่ในครอบครองของบุคคลและหน่วยงานของรัฐ ในกรณีนี้ผู้เขียนได้เขียนประเด็นปัญหาเฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 เท่านั้น

ดังนั้น ปัญหาการใช้ดุลพินิจในอำนาจหน้าที่ของฝ่ายปกครองในฐานะนายทะเบียนท้องที่ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ในการออกคำสั่งทางปกครอง กรณีการอนุญาตให้มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 7 มาตรา 9 และมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ให้เป็นไปด้วยความถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันเห็นควรนำแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของต่างประเทศและประเทศไทย หรือแนวความคิดและหลักการเกี่ยวกับการอนุญาตให้มี และใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของต่างประเทศและประเทศไทย รวมทั้งแนวความคิดและหลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพดังที่กล่าวมาแล้ว นำมาเป็นแนวทางหรือมาตรการในการวางกรอบในการอนุญาตให้มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนเพื่อให้การบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายการตีความบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือปรับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย รวมทั้งการใช้ดุลพินิจขององค์กรฝ่ายปกครองในเรื่องดังกล่าวจะต้องยึดหลักสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก หลักความชอบด้วยกฎหมาย และประการที่สอง คือ หลักความเหมาะสมกับความมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 เนื่องจากการใช้ดุลพินิจขององค์กรฝ่ายปกครองในเรื่องดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองตามความในมาตรา 5 (1) และเป็นเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา 5 (2) ประกอบกับจะต้องพิจารณาได้ว่าเป็นเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการออกคำสั่งทางปกครองในเรื่องนั้น ตามความในมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ด้วย

ประการแรก ปัญหาการอนุญาตให้มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ตามความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 นั้น เมื่อพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติมาตรา 4 มาตรา 6 มาตรา 55 มาตรา 56 และมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยอาวุธปืนดังที่กล่าวมาแล้ว หลักกฎหมายปกครอง หลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และหลักกฎหมายต่างประเทศทั้งสี่ประเทศ ประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อังกฤษ และสหพันธรัฐมาเลเซียแล้ว เห็นว่า บุคคลผู้มีอำนาจในการอนุญาตให้สั่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนเข้ามาในประเทศนั้น ส่วนใหญ่เป็นอำนาจของรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้หรือคณะรัฐมนตรีแล้วแต่ละประเทศ สำหรับบุคคลผู้มีอำนาจอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้นจะเป็นบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งในทางราชการไม่ว่าจะเป็นของญี่ปุ่น ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการด้านความปลอดภัยสาธารณะจังหวัด อังกฤษให้เป็นอำนาจของหัวหน้างานของตำรวจ สหพันธรัฐมาเลเซียให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมตำรวจหรือเจ้าพนักงานตำรวจผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตให้มีหรือพกพาตามกฎหมายของสหพันธรัฐมาเลเซีย โดยความเห็นชอบของอธิบดีกรมตำรวจ สำหรับประเทศไทยเป็นอำนาจของอธิบดีกรมการปกครองในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการจังหวัดในเขตจังหวัดอื่นๆ และนายอำเภอในเขตอำเภอนั้นๆ ถือได้ว่าบุคคลผู้มีอำนาจในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนมีความคล้ายคลึงกัน

กรณีที่นายทะเบียนท้องที่กรุงเทพมหานครอนุมัติจัดหาโครงการอาวุธปืนยาว เพื่อเป็นสวัสดิการแก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ โดยมอบหมายให้ผู้ประกอบการร้านค้าอาวุธปืนเป็นผู้สั่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนยาวหรือเครื่องกระสุนปืนแทนกรมการปกครอง เพื่อนำมาเป็นสวัสดิการให้แก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ ที่มีความประสงค์ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนยาวจากโครงการจัดหาอาวุธปืนยาวเพื่อสวัสดิการดังกล่าว นั้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ประกอบคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 108/2535 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 และประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2548 นั้น เห็นว่า นายทะเบียนท้องที่กรุงเทพมหานครใช้อำนาจในการใช้ดุลพินิจอนุญาตให้สั่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนยาวตามโครงการสวัสดิการดังกล่าวมีความไม่เหมาะสม เนื่องจากขัดและกระทบสิทธิผู้ประกอบการร้านค้าอาวุธปืนตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 289/2552 ลงวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2552 ซึ่งให้อำนาจรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนมีอำนาจจำกัดประเภท ชนิด ขนาด และจำนวนของอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน สำหรับผู้ประกอบการร้านค้าอาวุธปืน ในขณะที่บุคคลซึ่งมิใช่ผู้ประกอบการร้านค้าอาวุธปืนนายทะเบียนท้องที่ก็มีอำนาจในการอนุญาตให้สั่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนยาวเป็นจำนวนมากได้โดยไม่ต้องขอความเห็นชอบต่อรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ น่าจะเป็นการตีความบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดกับเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมาย

ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ดังเห็นได้จากหลักการกระทำทางปกครองของฝ่ายปกครอง กล่าวคือ นอกจากฝ่ายปกครองต้องใช้ดุลพินิจให้มีความชอบด้วยกฎหมายแล้ว การใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในเรื่องดังกล่าวต้องคำนึงถึงความเหมาะสมด้วย กรณีนี้หากมีผู้โต้แย้งว่ากรณีที่นายทะเบียนท้องที่กรุงเทพมหานครอนุมัติโครงการดังกล่าวโดยไม่ได้ขอความเห็นชอบต่อรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ขัดกับหลักกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนของประเทศไทย และหลักกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนของต่างประเทศ ผลกระทบที่ตามมาต่อบุคคลผู้มีความประสงค์ขออนุญาตให้มีและใช้ซึ่งอาวุธปืนยาวโครงการอาวุธปืนดังกล่าวจะเป็นอย่างไร

ประการที่สอง ปัญหาการอนุญาตให้นิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 นั้น เมื่อพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติมาตรา 13 มาตรา 23 มาตรา 34 มาตรา 58 และมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยอาวุธปืนดังที่กล่าวมาแล้ว หลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และหลักกฎหมายต่างประเทศทั้งสี่ประเทศ ประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อังกฤษ และสหพันธรัฐมาเลเซียแล้ว เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลของประเทศไทยหรือนิติบุคคลของต่างประเทศ กฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายของต่างประเทศถือว่า บุคคลหมายความว่ารวมถึงนิติบุคคลนั้นด้วย จึงเป็นบุคคลผู้มีสิทธิขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนได้ อาจมีความแตกต่างกันไปในรายละเอียดของแต่ละประเทศดังเช่นกฎหมายของสหพันธรัฐมาเลเซียนิติบุคคลเป็นผู้ยื่นคำขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนได้ แต่กฎหมายห้ามมิให้ออกใบในนามนิติบุคคลนั้นหมายความว่า ให้ออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนในนามตัวแทนของนิติบุคคลนั้น ในขณะที่กฎหมายของประเทศไทยกำหนดไว้ให้ออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนในนามนิติบุคคลโดยผู้แทนของนิติบุคคลนั้นๆ จึงอาจมีความแตกต่างกันไปในบางเรื่อง ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกรณีที่นายทะเบียนท้องที่ใช้ดุลพินิจอนุญาตให้นิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนเพื่อป้องกันทรัพย์สินของนิติบุคคลนั้น เป็นไปด้วยความไม่เหมาะสม เพราะอาจนำไปให้บุคคลซึ่งต้องห้ามตามมาตรา 13 หรือหลักเล็งตามมาตรา 14 มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนซึ่งขัดกับกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน

ประการที่สาม ปัญหาการอนุญาตให้บุคคลธรรมดามีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 นั้น เมื่อพิจารณาประกอบกับมาตรา 55 มาตรา 63 มาตรา 66 และมาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 นั้น หลักกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนดังที่กล่าวมาแล้ว และหลักกฎหมายต่างประเทศทั้งสี่ประเทศประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อังกฤษ และสหพันธรัฐมาเลเซียแล้ว เห็นว่า บทบัญญัติเรื่องคุณสมบัติของบุคคลผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการเรื่องดังกล่าว

มีความไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติในเรื่องต่างๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อพิจารณาถึงหลักกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวกับคุณสมบัติทั่วไปของบุคคลผู้ขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้นมีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการนั้น ควรนำแนวทางของญี่ปุ่นมาใช้เป็นแนวทางในการอนุญาตให้บุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน กล่าวคือ ผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนควรมีการเข้าอบรมโดยมีการสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะการใช้อาวุธปืน รวมทั้งตรวจสอบด้านสุขภาพจิตและตรวจสอบประวัติอย่างเข้มงวด ฯลฯ เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสังคมและความสงบสุขของประเทศชาติ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาในการอนุญาตให้มี ใช้นำ หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ปัญหาการอนุญาตให้นิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และปัญหาการอนุญาตให้บุคคลธรรมดาที่มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.2.1 เห็นควรแก้ไขปัญหาดังที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในข้อ 4.1 โดยปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยเพิ่มเป็นมาตรา 7/1 ดังนี้

“มาตรา 7/1 ประเภท ชนิด ขนาด และจำนวนของอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนที่จะส่งหรือนำเข้า เพื่อจัดหาโครงการอาวุธปืนเพื่อเป็นสวัสดิการแก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ ที่มีความประสงค์ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนจากโครงการดังกล่าว ทั้งนี้หลักเกณฑ์และวิธีการให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

5.2.2 เห็นควรแก้ไขปัญหาดังที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในข้อ 4.2 โดยยกเลิกบทบัญญัติในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยบัญญัติมาตรา 9 ขึ้นใหม่ ดังนี้

“มาตรา 9 ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สินหรือในการกีฬา

หากบุคคลตามวรรคหนึ่งเป็นนิติบุคคลจะต้องมีหน้าที่และวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับหรือข้อกำหนดของทางราชการอย่างชัดเจนด้วย

ใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก เว้นแต่ถ้าต้องตามความในข้อ 1(1) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2491) ของอาวุธปืนกระบอกที่ขออนุญาตให้ออกใบอนุญาตตามอาวุธปืนกระบอกนั้น โดยมีให้นับรวมเป็นโควตาอาวุธปืนอีกกระบอกหนึ่งด้วย

ให้นายทะเบียนท้องที่จัดทำประวัติอาวุธปืนทุกกระบอกและจัดเก็บเป็นฐานข้อมูลไว้เพื่อใช้ตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรม

อาวุธปืนที่ออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนอยู่ในปัจจุบันนำอาวุธปืนมาจัดทำประวัติอาวุธปืนให้แล้วเสร็จภายในห้าปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงซึ่งออกมาตามความในมาตรานี้มีผลบังคับใช้

หลักเกณฑ์และวิธีการตามความในวรรคสอง วรรคสี่ และวรรคห้าให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

5.2.3 เห็นควรแก้ไขปัญหาดังที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในข้อ 4.3 โดยยกเลิกบทบัญญัติในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยบัญญัติมาตรา 13 ขึ้นใหม่ ดังนี้

“มาตรา 13 ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในมาตรานี้แก่บุคคลดังต่อไปนี้

(1) ผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกหรือเคยต้องโทษจำคุก สำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาดังต่อไปนี้

(ก) มาตรา 107 ถึงมาตรา 129 มาตรา 135/1 ถึงมาตรา 135/4 มาตรา 138 ถึงมาตรา 140 มาตรา 209 ถึงมาตรา 215 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 335 มาตรา 335 ทวิ มาตรา 336 มาตรา 336 ทวิ มาตรา 337 ถึงมาตรา 340 ตี

(ข) มาตรา 295 ถึงมาตรา 297 และได้พ้นโทษมายังไม่ถึงห้าปี ในวันที่ยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ในความผิดอันได้กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือบันดาลโทษ

(2) ผู้ซึ่งต้องโทษจำคุก สำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนหรือกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

(3) ผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างห้าปี นับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (1) และ (2) เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(4) ผู้ซึ่งมีอายุยังไม่ครบยี่สิบปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอใบอนุญาต

(5) ผู้ซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ เว้นแต่จะมีไว้เพื่อเก็บตามมาตรา 11

(6) ผู้ซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริตหรือสติฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(7) ผู้ซึ่งมีรายได้เพียงพอในการเลี้ยงชีพ

(8) ผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ยกเว้นคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทยเป็นการชั่วคราวในราชการสำคัญๆ

(9) ผู้ซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือความมั่นคงของประเทศ

(10) ผู้ซึ่งมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรและมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตน้อยกว่าหกเดือนนับถึงวันยื่นคำขอ ยกเว้นบุคคลตาม (8)

กรณีนิติบุคคลเป็นผู้ขอใบอนุญาตให้กรรมการหรือกรรมการผู้จัดการ ผู้ซึ่งมีอำนาจดำเนินการแทนนิติบุคคลเป็นผู้ยื่นคำขอ และต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่ง”